

14. Конституційний договір між Верховною Радою України та Президентом України про основні засади організації державної влади і місцевого самоврядування в Україні на період до прийняття нової Конституції України від 8.06.1995 р. // ВВР України. – 1995. – № 18. – Ст. 133.

15. Контрольні функції парламенту: український та зарубіжний досвід. Інформаційно-аналітичне дослідження / [заг. ред. і упоряд. Д. Ковриженко]; Програма сприяння парламенту України. – К., 2006. – Ч. I. – 82 с.

16. *Майданник О. О.* Теоретичні проблеми контрольної функції парламенту України : автореф. дис. ... д.ю.н. : спец. 12.00.02 / О. О. Майданник. – К., 2008. – 39 с.

17. *Мельник А. Ф.* Державне управління : підруч. / А. Ф. Мельник, О. Ю. Оболенський, А. Ю. Васіна ; за ред. А. Ф. Мельник. – К. : Знання, 2009. – 582 с.

18. *Павленко Р. М.* Парламентська відповідальність уряду: світовий та український досвід : автореф. дис. ... к.політ.н. : спец. 23.00.02 / Р. М. Павленко. – К., 2001. – 16 с.

19. *Самойлюк О. Г.* Сучасний стан та шляхи підвищення ефективності роботи контрольних органів Верховної Ради України / О. Г. Самойлюк // Державне управління: Теорія і практика. – К. : Вид-во НАДУ. – 2007. – № 2. – Режим доступу : <http://www.nbu.gov.ua>.

20. *Сас О.* Внутрішній парламентський контроль як складова організації роботи парламенту / О. Сас // Наукові записки Інституту законодавства Верховної Ради України. – 2011. – № 2 (5). – С. 25–29.

21. *Стародубова О. А.* Парламентський контроль за Державним бюджетом України : автореф. дис. ... к.ю.н. : спец. 12.00.07 / О. А. Стародубова. – Запоріжжя, 2010. – 23 с.

22. *Шаповал В. М.* Парламентаризм і законодавчий процес в Україні / В. М. Шаповал, В. І. Борденюк, Г. С. Журавльова. – К. : Вид-во УАДУ, 2000. – 216 с.

23. Шосте опитування народних депутатів України // Програма сприяння парламенту України – II. – К., 2009. – 37 с.

Надійшла до редколегії 18.04.2012 р.

УДК 351:69(477)

Є. О. ЮРЧЕНКО

РОЗВИТОК СИСТЕМИ ДЕРЖАВНОГО КОНТРОЛЮ У СФЕРІ БУДІВНИЦТВА В УКРАЇНІ

Проаналізовано особливості розвитку системи державного контролю у сфері будівництва. Визначено основні етапи розвитку системи та основні принципи подальшого розвитку.

Ключові слова: розвиток, будівельна сфера, система державного контролю, державний архітектурно-будівельний контроль.

The analysis of key features of development of the system of state regulation in construction industry was performed. The main development stages of the system and the main principles of further development were defined.

Key words: development, the construction industry, the system of state regulation, state architectural-building control.

24 серпня 1991 р. Україна стала незалежною державою, змінився державний та економічний устрій країни. Перехід від планової до ринкової економіки вніс корективи в діяльність усього сектора економіки в тому числі будівельної галузі. Вільний розвиток ринку будівництва та виробництва будівельних матеріалів створив певні перспективи зростання темпів будівництва, але в значній мірі знизилась якість готового будівельного продукту – завершеного будівництвом об'єкта, що відповідно має безпосередній вплив на життя та здоров'я громадян. Вказані реалії та низка інших факторів зумовили в державі необхідність регулювати містобудівні процеси на новому рівні. Як свідчить світова практика, ефективний розвиток будівельної галузі можливий лише за таких умов: рівний розвиток суб'єктів будівельної галузі, наявність фінансових ресурсів, наявність дієвих саморегульованих організацій, наявність ефективного державного регулювання, спрямованого на прозорість і спрощення адміністративного та законодавчого забезпечення, жорсткого та дієвого контролю за порушенням встановлених державою правил. Таким чином постала проблема ефективного функціонування та розвитку системи контролю у сфері будівництва.

Розвиток системи державного контролю вивчали Р. В. Косинський, С. Каламбет, Л. Іваненко, І. Чугунок, В. Федосов, Н. Панова, Н. Карнарук, А. Малишев та ін. Здебільшого науковцями досліджувались системи фінансового контролю, натомість питання розвитку контролю у сфері будівництва малодосліджені. Питанням здійснення контролю у сфері будівництва приділили увагу такі дослідники: Г. Михайлов, А. Матвійчук, Н. Мушинська, О. Бурдікіна, В. Ромасько, З. Щепановський та ін. Разом з тим питання розвитку системи контролю у сфері будівництва є малодослідженим.

Мета статті – дослідити особливості розвитку системи контролю у сфері будівництва, проаналізувати особливості розвитку системи будівельного контролю, визначити принципи подальшого розвитку системи контролю у сфері будівництва.

Державне регулювання в широкому сенсі виражене у створенні державою загальних правил поведінки (діяльності) учасників суспільних відносин та їх коригування залежно від зміни умов. Суб'єктами державного регулювання є органи законодавчої (представницької) та виконавчої влади [15].

У вузькому сенсі державне регулювання – одна із функцій державного управління, спрямована на створення сприятливих економічних, правових та організаційних умов діяльності комерційних і некомерційних організацій, підприємництва без впливу державних органів в їх виробничу та господарсько-фінансову діяльність, за виключенням спеціально передбачених законом випадків. Сьогодні дана функція є пріоритетною в управлінні економікою.

Державне регулювання будівельної галузі здійснюється переважно через нормативно-правову систему, систему органів державної влади та органів місцевого самоврядування.

Розвиток системи державного контролю у сфері будівництва в незалежній Україні розпочався з 1992 р.: приймаються законодавчі, нормативно-правові акти та починається формуватися система державного архітектурно-будівельного контролю. У 1992 р. було прийнято Закон України “Про основи містобудування” від 16.11.1992 р. № 2780-ХІІ [4]. Цим Законом було визначено поняття містобудування, встановлено головні напрями містобудівної діяльності, основні вимоги до містобудівної діяльності, визначено основні засади державного регулювання у сфері містобудування. Згідно зі ст. 7 Закону України “Про основи містобудування” державне регулювання містобудівної діяльності здійснюється Верховною Радою України, Кабінетом Міністрів України, Верховною Радою та Радою Міністрів Автономної Республіки Крим, місцевими державними адміністраціями, органами місцевого самоврядування, а також спеціально уповноваженими органами з питань містобудування та архітектури, іншими органами державної влади у встановленому законодавством порядку [Там же].

Розвиток системи державного архітектурно-будівельного контролю в Україні можемо розділити на два етапи: становлення – 1993 по 2008 р. та розвитку (реформування) – 2008 по 2012 рр.

Характерним для етапу становлення є прийняття нормативно-правової бази, формування органів державного архітектурно-будівельного контролю, механізмів його здійснення. Система державного архітектурно-будівельного контролю в цей час характеризується тим, що загальне керівництво та нормативно-правове забезпечення для діяльності здійснювали центральні органи виконавчої влади з питань будівництва та архітектури, а безпосередньо державний архітектурно-будівельний контроль здійснювали місцеві органи влади та органи місцевого самоврядування.

Спочатку було утворено Державний комітет України у справах містобудування і архітектури, який був реорганізований у 1997 р. у Державний комітет будівництва, архітектури та житлової політики України шляхом об’єднання з Державним комітетом України по житлово-комунальному господарству. Згодом, у 2006 р. на базі цього органу утворено Міністерство будівництва, архітектури та житлово-комунального господарства України. У 2007 р. вказане міністерство знов реорганізовано в два міністерства: Міністерство регіонального розвитку та будівництва України та Міністерство з питань житлово-комунального господарства. На даний час цим органом є Міністерство регіонального розвитку, будівництва та житлово-комунального господарства. Центральним виконавчим органом з питань будівництва та архітектури розроблялися та впроваджувалися в життя закони та інші нормативно-правові акти, які врегульовували питання здійснення державного архітектурно-будівельного контролю. Безпосередньо державний архітектурно-будівельний контроль здійснювався інспекціями державного архітектурно-будівельного контролю у складі виконавчих органів з питань містобудування та архітектури міст (міські ради), районів та областей (місцеві державні адміністрації). Указані інспекції виконували функції державного архітектурно-будівельного контролю на місцях.

У 2006 р. на виконання Указу Президента України від 21 листопада 2005 р. № 1643 “Про рішення Ради національної безпеки і оборони України від 29 червня 2005 р. “Про стан додержання вимог законодавства та заходи щодо підвищення ефективності

державної політики у сфері регулювання земельних відносин, використання та охорони земель” [13], відповідно постановою Кабінету Міністрів України від 5 квітня 2006 р. № 428 [10] було утворено Державну архітектурно-будівельну інспекцію та її територіальні органи інспекції державного архітектурно-будівельного контролю в АПК, областях, містах Києві та Севастополі.

Вказані дії були спрямовані на централізацію органів державного архітектурно-будівельного контролю та покращання його механізмів.

Виведення інспекцій із підпорядкування місцевих державних адміністрацій та зі складу органів місцевого самоврядування дозволило покращити рівень управління. Вказані дії знизили негативний вплив на діяльність зі сторони представників місцевої влади та органів місцевого самоврядування. Фактично оновлена система почала діяти з початку 2008 р. Зміни обумовили початок реформування системи державного архітектурно-будівельного контролю та перехід до нового етапу розвитку.

З 2008 р. державний архітектурно-будівельний контроль централізовано, головним органом системи стала Державна архітектурно-будівельна інспекція. Фактичний контроль здійснювався її територіальними органами, інспекціями державного архітектурно-будівельного контролю в регіонах. На регіональному рівні інспекції державного архітектурно-будівельного контролю мають у своїй структурі переважно такий склад: керівництво, основні підрозділи – територіальні управління (відділи) по контролю за будівництвом, відділи (сектори) по контролю за виробництвом будівельних матеріалів, відділи (сектори) з ліцензування та дозвільні відділи. До допоміжних підрозділів можна віднести юридичний відділ, відділи кадрового, господарського та бухгалтерського забезпечення.

Разом з адміністративними змінами зазнали змін і правові засади державного регулювання контролю за будівництвом в Україні, які у свою чергу привели до комплексних змін всієї системи державного архітектурно-будівельного контролю. Тривалий час основним Законом України, яким було визначено порядок здійснення забудови та здійснення державного контролю за плануванням забудовою та використанням територій, відповідальність за порушення законодавства під час планування, забудови та іншого використання територій був Закон України “Про планування і забудову територій” № 1699-III від 20 квітня 2006 р. [5], який втратив чинність на підставі Закону України № 3038-VI від 17.02.2011 р. “Про регулювання містобудівної діяльності” [7].

Статтею 31 Закону України “Про планування і забудову територій” було визначено, що державний контроль за плануванням, забудовою та іншим використанням територій здійснюється спеціально уповноваженим центральним органом виконавчої влади з питань містобудування та архітектури, відповідними спеціально уповноваженими органами з питань містобудування та архітектури, Державною архітектурно-будівельною інспекцією України та її територіальними органами, а також іншими спеціально уповноваженими органами виконавчої влади.

У зв’язку з тим, що дозвільно-погоджувальна процедура була ускладненою, суб’єкт господарювання наштовхувався на бюрократичні перепони, це в свою чергу призводило до негативних наслідків, таких як самочинне будівництво та корупційні прояви.

Попри значні фінансові санкції розвивалося самочинне будівництво. Досить часто органи державного архітектурно-будівельного контролю не могли дати ладу цьому явищу у зв'язку з недосконалістю законодавства, яке регулювало шляхи притягнення до відповідальності, недосконалий механізм розрахунку розміру штрафу, ухилення від перевірок підписання та ознайомлення з документами реагування і низки інших причин [14]. Погоджувальні процедури займали велику кількість часу, у деяких випадках термін погоджувальних і дозвільних процедур перевищував терміни будівництва об'єктів, що є неприпустимим.

Останнє реформування системи державного архітектурно-будівельного контролю було здійснено наприкінці 2010 р. За ініціатииви Президента України В. Януковича здійснено оптимізацію органів виконавчої влади в тому числі і Державної архітектурно-будівельної інспекції, її реорганізовано в Державну архітектурно-будівельну інспекцію України [12].

Період з 2010 по 2012 р. заслуговує на особливу увагу, оскільки в цей період часу система державного контролю в будівельній галузі зазнала стрімкого розвитку, переглянуто існуюче законодавство, що регулює систему будівельного контролю. Змінилася структура та підпорядкування державної архітектурно-будівельної інспекції України. Урегульовано багато проблемних питань які потребували вирішення. У 2011 р., у контексті економічних реформ, прийнято спеціальний закон, що регулює питання містобудування, в т. ч. і державного архітектурно-будівельного контролю – Закон України “Про регулювання містобудівної діяльності” від 17 лютого 2011 р. № 3038-VI [7].

Прийняття вказаного законодавчого акту та інших нормативно-правових актів, спрямованих на його виконання, дозволило забезпечити більш прозорі механізми будівельного контролю. Значно поліпшилися механізми державного регулювання будівельної галузі. Разом з розвитком механізмів підвищився і рівень відповідальності замовників і виконавців будівельних робіт. Механізми притягнення до відповідальності за правопорушення теж зазнали позитивних змін, зокрема були врегульовані протиріччя в законодавстві, які до цього мали місце, передбачено відповідальність за невиконання вимог припису інспекцій.

Механізми притягнення до правопорушень, які тривалий час мали велику кількість проблем [14], покращено шляхом прийняття Закону України “Про внесення змін до деяких законодавчих актів України щодо посилення відповідальності та вдосконалення державного регулювання у сфері містобудівної діяльності” № 4220-VI від 22 грудня 2011 р. [6], яким внесено істотні зміни до Кодексу України про адміністративні правопорушення [8]. Цим законом змінено редакцію Закону України “Про відповідальність підприємств, їх об'єднань, установ та організацій за правопорушення у сфері містобудування”. У новій редакції закон має назву Закон України “Про відповідальність за правопорушення у сфері містобудівної діяльності”. Законом установлено відповідальність за порушення містобудівної діяльності для юридичних осіб і фізичних осіб-підприємців, що є позитивним явищем. Тривалий час відповідальність фізичних осіб-підприємців не була врегульована, вони притягувалися до відповідальності як пересічні громадяни відповідно до КУпАП. Разом з тим, указаним Законом вирішено одну з основних проблем, яка тривалий час не мала вирішення, зокрема розміри штрафних санкцій стали фіксованими, це,

у свою чергу, покращує та спрощує механізм притягнення до відповідальності. Окрім того, варто зазначити ще деякі аспекти вказаного закону, які сприяють покращанню рівня державного регулювання у сфері містобудівної діяльності. Для суб'єктів будівельної діяльності передбачена відповідальність за недопущення до проведення перевірки посадових осіб інспекції, за надання суб'єктами містобудування, що залучаються до перевірки інспекцією за надання недостовірних або необґрунтованих висновків за результатами перевірок. Передбачено відповідальність у разі незабезпечення здійснення авторського, технічного нагляду, коли вказані види нагляду є обов'язковими. Установлено відповідальність за неподання або несвоєчасне подання інформації про передачу права замовника іншій особі, зміну генерального підрядника, відповідальних осіб. Установлено відповідальність за подання недостовірних даних, за виконання робіт які потребують ліцензії або кваліфікаційних сертифікатів без їх наявності. Прийняття вказаного закону, на нашу думку, значно покращить результативність державного архітектурно-будівельного контролю, в частині здійснення перевірок та усунення порушень.

Переходимо до аналітики розвитку системи державного контролю в будівельній галузі за механізмами державного управління.

Організаційний механізм управління системи державного контролю в будівництві з моменту створення системи та до теперішнього часу зазнав значного розвитку. Варто зауважити, що етапи розвитку залежать від етапів розвитку держави та від еволюції державного управління в Україні. Початок існування системи державного будівельного контролю характеризується наданням владних повноважень органам містобудування та архітектури міст, районних та обласних державних адміністрацій, які здійснювали безпосередній державний архітектурно-будівельний контроль на місцях. Центральні органи влади здійснювали переважно правовий і методичний супровід, вказаний порядок фактично існував до 2008 р.

Починаючи з 2008 р., система контролю централізується, Державна архітектурно-будівельна інспекція становиться спеціальним органом виконавчої влади підзвітним Мінрегіонбуду та підконтрольним Кабінету Міністрів України. З 2011 р. Державна архітектурно-будівельна інспекція стає органом виконавчої влади та є підконтрольною Президенту України, начальник інспекції призначається на посаду безпосередньо Президентом України. Таким чином, на даний час сформована владна вертикаль з питань будівельного контролю в Україні. Спостерігаємо розвиток організаційного механізму державного управління, в частині централізації системи будівельного контролю. Вказані тенденції пояснюються, як і проблемами, які мали місце до реформування, так і централізацією влади, яка відбулася в 2010 р. На наш погляд, система державного контролю працює більш ефективніше на централізованому рівні.

Правовий механізм управління системою державного контролю характеризується динамічним розвитком, за період існування системи будівельного контролю прийнято значну кількість законодавчих та інших нормативно-правових актів, що регулюють систему будівельного контролю в Україні. Варто наголосити на кардинальних змінах у законодавчому забезпеченні, які відбулися за 2010-2011 рр. Указані зміни під час упровадження економічних реформ сприятимуть покращанню

системи будівельного контролю, за умови вчасного відстеження проблемних питань, їх вчасного вирішення та вдосконалення.

Ресурсний механізм управління системою державного контролю характеризується змінами, що впливають зі змін організаційного та правового механізмів управління. Ресурсне забезпечення діяльності до 2008 р. здійснювалось органами місцевого самоврядування та місцевими державними адміністраціями. На даний час забезпечення діяльності органів будівельного контролю здійснюється централізовано з державного бюджету.

Перший етап розвитку системи – 1993 – 2008 рр. – характеризується становленням системи будівельного контролю України. Другий етап розвитку системи – 2008 – 2011 рр. – характеризується реформуванням системи будівельного контролю, зокрема з 2008 по 2010 рр. почалося реформування системи, яке завершилось наприкінці 2011 р. У результаті реформування системи державного контролю в будівельній галузі економіки країни, удосконалено механізми державного архітектурно-будівельного контролю, покращено дозвільний механізм у будівництві, унормовано механізм здійснення перевірок, доповнено механізми припинення правопорушень, покращено механізм уведення об'єктів в експлуатацію. Зазнав змін і механізм притягнення до відповідальності за правопорушення у сфері містобудування, встановлені фіксовані розміри штрафних санкцій, встановлено нові норми, за якими збільшено кількість правопорушень, за які суб'єкти будівельної галузі несуть відповідальність.

Система державного контролю у сфері будівництва є централізованою, органи будівельного контролю мають значні владні повноваження по відношенню до суб'єктів будівельної галузі. Разом з тим під час реформування здійснено дерегуляцію погоджувальних, дозвільних процедур, підвищено результативність припинення правопорушень, підвищено розміри штрафних санкцій. Указані дії держави створюють привабливий клімат для доброякісних інвесторів і суб'єктів будівельної галузі України, а також сприяють уходу з будівельного ринку недоброякісних інвесторів і суб'єктів будівельного ринку.

Окремої уваги заслуговує розвиток системи ліцензування будівельної галузі, зокрема поступовий відхід від ліцензування та перехід на систему акредитації фахівців будівельної галузі повинен сприяти покращанню якості послуг будівельної галузі.

Створення простих і прозорих умов для забудовників та будівельників повинно сприяти підвищенню інвестиційної привабливості України та її становища у світовому економічному просторі, що є актуальним в умовах глобалізації економічної системи світу.

Окрім того, необхідно зазначити, що процес розвитку системи державного контролю у сфері будівництва в подальшому повинен додержуватись принципів здійснення постійного моніторингу ефективності функціонування системи контролю в сфері будівництва, здійснення аналітики ефективності та дієвості встановленого законодавством порядку регулювання системи контролю містобудівної галузі, вчасного виявлення актуальних проблем системи будівельного контролю, винайдення ефективних шляхів їх вирішення, перегляд існуючого порядку та його покращення шляхом внесення змін до нормативно-правових актів, вироблення регламентів з питань будівельного контролю.

Література:

1. Про бухгалтерський облік та фінансову звітність в Україні : Закон України від 16 липня 1999 р. № 996-XIV // ВВР України. – 1999. – № 40. – Ст. 365.
2. Про відповідальність підприємств, їх об'єднань, установ та організацій за правопорушення у сфері містобудування : Закон України від 14 жовтня 1994 р. № 208/94-ВР // ВВР України. – 1994. – № 46. – Ст. 411.
3. Про внесення змін до деяких законодавчих актів України щодо здійснення державного архітектурно-будівельного контролю та сприяння інвестиційній діяльності у будівництві : Закон України від 16 травня 2007 р. № 1026-V // ВВР України. – 2007. – № 34 – Ст. 444.
4. Про основи містобудування : Закон України від 16 листопада 1992 р. № 2780-XII // ВВР України. – 1992. – № 52 – Ст. 684.
5. Про планування і забудову територій України : Закон України від 20 квітня 2000 р. № 1699-III // ВВР України. – 2000. – № 31. – Ст. 250.
6. Про внесення змін до деяких законодавчих актів України щодо посилення відповідальності та вдосконалення державного регулювання у сфері містобудівної діяльності : закон України від 22 грудня 2011 р. № 4220-VI. – Режим доступу : <http://zakon2.rada.gov.ua/laws/show/4220-17>.
7. Про регулювання містобудівної діяльності : Закон України від 17 лютого 2011 р. № 3038-VI. – Режим доступу : <http://zakon1.rada.gov.ua/laws/show/3038-17/page3>.
8. Кодекс України про адміністративні правопорушення : Закон України від 7 грудня 1984 р. № 8073-X // ВВР Української РСР. – 1984. – додаток до № 51 – Ст. 1122.
9. Про порядок прийняття в експлуатацію закінчених будівництвом об'єктів : Постанова Кабінету Міністрів України від 8 жовтня 2008 р. № 923. – Режим доступу : <http://zakon.rada.gov.ua/cgi-bin/laws/main.cgi?nreg=923-2008-%EF>.
10. Про утворення Державної архітектурно-будівельної інспекції : постанова Кабінету Міністрів України від 5 квітня 2006 р. № 428. – Режим доступу : <http://zakon1.rada.gov.ua/laws/show/428-2006-%D0%BF>.
11. Про деякі питання надання дозволів на виконання підготовчих і будівельних робіт : постанова Кабінету Міністрів України від 30 вересня 2009 р. № 1104. – Режим доступу : <http://zakon.rada.gov.ua/cgi-bin/laws/main.cgi?nreg=1104-2009-%EF>.
12. Про оптимізацію системи центральних органів виконавчої влади : Указ Президента України від 9 грудня 2010 р. № 1085/2010. – Режим доступу : <http://www.president.gov.ua/documents/12584.html>.
13. Про стан виконання Указу Президента України “Про рішення Ради національної безпеки і оборони України від 29 червня 2005 року “Про стан додержання вимог законодавства та заходи щодо підвищення ефективності державної політики у сфері регулювання земельних відносин, використання та охорони земель” : Указ Президента України від 21 листопада 2005 р. № 1643. – Режим доступу : <http://zakon2.rada.gov.ua/laws/show/1643/2005>.
14. Державне регулювання економічних відносин в умовах глобалізації : [монографія] / [Ю. Ю. Амосов, М. А. Латинін, Т. М. Лозинська та ін.] ; за заг. ред. проф. М. А. Латиніна. – Х. : Вид-во ХарПІ НАДУ “Магістр”, 2011. – С. 167–172.
15. Методы государственного регулирования экономики : учеб. пособ. / А. М. Бабашкина : МГУ им. М. В. Ломоносова. – М. : Инфра-М, и др. , 2008. – 300 с.

16. Основы государственного управления : учеб. пособ. / под ред. С. Н. Князева, Н. Б. Антоновой. – Мн. : Академия управления при Президенте Республики Беларусь, 2007. – 415 с.

Надійшла до редколегії 09.04.2012 р.

УДК 351

П. Ю. КУЛИШ

ПОТЕНЦІАЛ СОЦІАЛЬНИХ МЕРЕЖ FACEBOOK ТА TWITTER ЯК СУЧАСНИЙ МЕТОД ЕЛЕКТРОННОЇ ВЗАЄМОДІЇ ВЛАДИ ТА ГРОМАДСЬКОСТІ

Проаналізовано вплив та роль таких соціальних мереж, як Facebook та Twitter на процеси електронної взаємодії органів державної влади та громадськості. Окреслено основні напрями подальшого використання потенціалу соціальних мереж як сучасного методу електронної взаємодії органів державної влади та громадськості.

Ключові слова: *інформаційне суспільство, електронна демократія, соціальні мережі, Facebook, Twitter, органи державної влади, громадськість.*

The article focuses on the analysis of the role of such social networks as Facebook and Twitter in the e-cooperation and interaction of public authorities and public representatives. The main trends of further developing of the potential of social networks as modern method of public authorities and public representatives' e-cooperation have been described.

Key words: *information-oriented society, e-democracy, social networks, Facebook, Twitter, public authorities, society.*

Розвиток високих технологій обумовлює наше майбутнє. Сьогодні в геоінформаційному просторі не просто формується, а вже існує, взаємодіє, приймає рішення та розробляє стратегічні сценарії нове покоління.

Інформація про будь-яку подію, науковий винахід, новини розповсюджується дуже швидко по всевітній мережі інтернет, досягаючи найвіддаленіші куточки планети. Пізніше традиційні способи поширення інформації – телебачення, радіо та друковані ЗМІ – “дублюють” те, що вже було оприлюднено в он-лайн режимі. Зважаючи на відкритість і доступність різноманітних джерел інформації, а також її видів від персональної до офіційної, людство має можливість одночасно накопичувати, обробляти та реалізовувати величезні обсяги матеріалів за досить невеликий проміжок часу.

Отже, інформація давно перестала бути тільки джерелом влади та переваг, а поступово стає життєзберігаючим ресурсом і соціальною цінністю інформаційних